

Cau d'art

Bernat Capó

El darrer congrés dels socialistes valencians m'ha recordat aquelles convocatòries que tenien lloc fa molts anys i que, sota el nom de Cau d'Art, aglutinaven un patoll de jovenots amb el denominador comú de la fam de notorietat i la confiança en ells mateixos. Tots volien cantar, i cadascun es pensava ser el millor i, com que la força dels vots —vet aci que abans també hi havia democràcia— era la que proclamava el guanyador, aleshores amics i familiars anaven pel local demanant la papereta per posar-hi el nom del seu preferit. La cosa no era gens fàcil, perquè cada actuant tenia la seua colla, que feia el mateix. De vegades, arribaven a paraules majors, però

mai la sang no aplegava al riu. Sempre hi havia un home que pegava un gran bram i les aigües es tornaven calmes. Aquell home tenia el micro i, a més, era el qui feia el recompte dels vots.

Els més llestos —que sempre n'hi ha— van comprendre que era millor fer-se amics de qui manejava la botzina que no portar els amics i la família darrere, cosa que era força cara i no massa rendible. L'experiència va demostrar que no era necessari tenir una bona veu per tal d'obtenir el premi i la fama. Les dones podien cantar més o menys bé, però si tenien bones cuixes, una mica de pit i el somris agrados, el triomf era segur. Els xi-

cots, si volien guanyar, havien de valer-se d'influències al voltant del manador.

Els caus d'art varen desaparèixer quan la gent es va adonar que allò era una cosa manegívola i que mai no rebia el premi el més capaç, sinó el qui s'apropava cap al cap de taula. A hores d'ara pareix que es vol tornar al sistema passat o, més lluny encara, a aquell altre en què l'intercanvi de gèneres era l'única moneda a l'ús. Una cistella de pomes per un conill, una gallina per un parell de pollastres, un lloc al racó del foc per qualsevol cosa que hom ignora, però que deu ser necessària per a viure i, sobretot, per a surar.

Opinió

Els ciutadans, els jutges i els tribunals

Vicent Alvarez

La polèmica creada al voltant del sistema de nomenament dels membres del màxim òrgan del poder judicial, el Consell General, que té com a principals actors el mateix Consell i el govern, com també algunes decisions judicials, per exemple la sentència del Tribunal Constitucional respecte al tema de l'avortament, reactualitzen tota una sèrie de qüestions que els ciutadans hem de considerar.

El que hi ha al fons del debat és el problema de l'articulació d'una justícia progressista i democràtica. Des que la revolució burgesa introduí la divisió de poders —legislatiu, executiu i judicial—, la independència dels tribunals mai ho ha estat qüestionada. Ara bé, una cosa és la independència dels tribunals, i una altra plantejar-se que els jutges no resten sotmesos al control, a la crítica, i a la legitimació democràtica.

Un poder judicial independent és necessari, dins d'un marc democràtic, per tal de garantir una objectivitat superior a les decisions dels òrgans de justícia. Una visió corporati-

vista, que pretenga de mantenir el poder judicial com una cosa indiscutida, i no sotmesa a un procés de selecció democràtica, lluny de garantir la independència dels tribunals, pot, i de fet ho fa, conduir a la dependència envers distints grups, ideologies i opcions reaccionàries, i comporta una dosi d'autoritarisme i autocràcia impròpies d'un sistema democràtic.

I no tracte ara de defensar les propostes del govern del PSOE, pel que fa al projecte en estudi de Llei Orgànica del Poder Judicial; aquesta és una reflexió que vol anar més enllà.

Considerar, com ara es fa, que les crítiques a les decisions dels jutges han de ser matèria penal, que els ciutadans no poden criticar ni controlar el comportament majoritàriament reaccionari dels tribunals, són coses, al meu parer, inadmissibles, si volem considerar-nos ciutadans lliures.

Igualment, em pense que aquesta funció, jutjar les conductes dels homes i les dones, administrar aquesta i no una altra justícia, no pot deixar-se a l'opinió, únicament i estrictament, dels jutges. Els ciutadans tam-

bé hem de participar-hi, i sense cap intenció repressiva. També un jurat, però, pot equivocar-se, deixar-se conduir per idees preconcebudes i pels prejudis més reaccionaris; tanmateix, tal com funciona aquesta societat, estimo que és millor que molts intervinguen en la decisió que no que aquesta depenga tan sols d'una persona, el jutge.

La controvèrsia per als ciutadans, per aquells qui volem caminar endavant, està en el fet de democratitzar i modernitzar la justícia, en l'exigència d'un poder judicial, com es el cas del debatut Consell General, sotmès a pràctiques democràtiques, i d'uns tribunals més adients. Uns tribunals que, en el nostre cas, s'haurien d'adequar a la nostra identitat, respecte la normalització lingüística —la Llei del Ús del Valencià, en l'article 12, encara no s'aplica—, i pel que fa a les nostres característiques socials.

Hem d'exigir i demanar, doncs, una justícia com cal, i la que ara funciona demana a crits reformes importants.